

Dilluns 2 durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 2,18-22): Un dia que els deixebles de Joan i els fariseus dejunaven, alguns van anar a trobar Jesús i li preguntaren: «Per què els deixebles de Joan i els dels fariseus fan dejuni i els teus no dejunen?». Jesús els respongué: «¿Poden dejeuner els convidats a nocces mentre l'espòs és amb ells? Mentre el tenen amb ells no poden pas dejeuner. Però ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i aquell dia sí que dejunaran.

»Ningú no cus a un vestit vell un pedaç de roba sense tractar: la roba nova estiraria la vella i es faria un esquinq més gros. I ningú no posa vi nou en bots vells: el vi rebentaria els bots i es farien malbé bots i vi. A vi nou, bots nous».

«¿Poden dejeuner els convidats a nocces mentre l'espòs és amb ells?»

+ Mn. Joaquim VILLANUEVA i Poll
(Barcelona, Espanya)

Avui podem veure com els jueus, a més del dejuni prescrit per al Dia de l'Expiació (cf. Lv 16,29-34) observaven molts altres dejunis, tant públics com també privats. Eren expressió de dol, de penitència, de purificació, de preparació per a una festa o una missió, de petició de gràcia a Déu, etc. Els jueus piadosos apreciaven el dejuni com un acte propi de la virtut de la religió i molt grat a Déu: el qui dejuna s'adreça a Déu en actitud d'humilitat, li demana perdó tot privant-se d'aquelles coses que, satisfent-les, l'haguessin apartat d'Ell.

Que Jesús no inculqui aquesta pràctica als seus deixebles i als qui l'escoltaven, sorprèn als deixebles de Joan i als fariseus. Pensen que és una omisió important en els seus ensenyaments. I Jesús els dóna una raó fonamental: «¿Poden dejeuner els convidats a nocces mentre l'espòs és amb ells?» (Mc 2,19). L'espòs, segons l'expressió dels profetes d'Israel, indica el mateix Déu, i és manifestació de l'amor diví als homes (Israel és l'esposa, no sempre fidel, objecte de l'estimació fidel de l'espòs,

Jahvè). És a dir, Jesús s'equipara a Jahvè. Aquí Ell declara la seva divinitat: anomena als seus deixebles «els amics de l'espòs», els qui estan amb Ell, i així no els cal dejunar perquè no estan separats d'Ell.

L'Església ha romàs fidel a aquesta ensenyança que, tot venint dels profetes i àdhuc essent una pràctica natural i espontània en moltes religions, Jesucrist la confirma i li atorga un sentit nou: dejuna en el desert com a preparació per a la seva vida pública, ens diu que l'oració s'enforteix amb el dejuni, etc.

Entre els qui escolten el Senyor, la majoria deuriem ser pobres i entendrien d'apedaçaments en els vestits; hi hauria veremadors que sabrien el que succeeix quan el vi nou és abocat en bots vells. Jesús els recorda que han de rebre el seu missatge amb esperit nou, que trenqui el conformisme i la rutina de les ànimes envellides, que allò que Ell proposa no és una interpretació més de la Llei, sinó una vida nova.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«La devoció s'ha d'exercitar de diverses maneres. Més encara: la devoció s'ha de practicar de manera que s'adapti a les forces, negocis i ocupacions particulars de cadascú» (Sant Francesc de Sales)

-

«La Paraula de Déu és viva, és lliure. L'Evangelí és novetat. La revelació és novetat. Jesús és molt clar: vi nou en bots nous. Déu ha de ser rebut amb aquesta obertura a la novetat. I aquesta actitud es diu docilitat» (Francesc)

-

«Perquè sigui autèntic, el sacrifici exterior ha de ser l'expressió del sacrifici espiritual (...) Els profetes de l'Antiga Aliança sovint van denunciar els sacrificis fets sense participació interior, sense el lligam de l'amor al proïsme. Jesús recorda les paraules del profeta Osees: 'Misericòrdia vull, i no sacrifici' (Mt 9,13)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.100)